

Vera v vstajanje

Nekega tujega misionarja v Afriki so zadolžili, da je novo zavezo prevedel v domač jezik. V dobri veri je to videl kot priložnost za posodobitev nove zaveze, da ne bi prenesel Afričanom, kar se mu je zdelo v svetopisemskem pogledu na svet »zastarelo in prazno«. Zato se je odločil, da bo iz prevoda odstranil vsako omembo duhovnih bitij, razen Boga in Svetega Duha. Menil je, da zli duhovi in angeli nimajo mesta v današnjem svetu. Afriški duhovnik, ki je delal z njim, ga je poskušal prepričati, da je duhovno del in delež svetopisemskega in afriškega pogleda na svet, zato se ga ne sme vreči ven, toda ni ga poslušal. Neko nedeljo je ta misijonar odšel maševat v svojo najbolj priljubljeno krščansko skupnost in ravno pred njegovimi očmi se je ena izmed njegovih »najboljših« spreobrnjenk začela obnašati nenavadno. Začela se nenadzorovano majati po ritmu bobnov in se je ustavila le, ko se je glasba ustavila. Mlada ženska je bila vidno osramočena zaradi tega dogajanja, pri čemer se je zaman trudila, da bi bila pri miru. Vsi v skupnosti so razumeli, da je to obnašanje prvi znak obsedenosti.

Po maši so ljudje pripeljali mlado dekle k duhovniku in rekli: »Oče, kaj naj storimo?« Duhovnik, ki je bil pretresen, je segel v žep in našel škatlico aspirinov. »Dajte ji!« je rekel. »In obvestite me, kako se bo počutila po nekaj dneh.« V misijonsko hišo se je vrnil dobesedno bolan in ni mogel jesti, saj je poskušal podoživeti to izkušnjo. Vedel je, da jo bodo pripeljali nazaj k njemu po nekaj dneh v slabšem stanju. Oči se mu odprle in kot goreč križar, ki je hotel Afričane spreobrniti od »praznoverja«, je spoznal, da je on bolj kot oni potreben spreobrnjenja.

Kot ta misijonar veliko ljudi danes meni, da je moderen kristjan tisti, ki odmeče s svojega krščanstva vse duhovno. Toda ti ljudje ne vedo, da to sploh ni moderno. Tudi v Jezusovem času so bili ljudje, ki niso verjeli v duhove, angele in vstajenje mrtvih. Ti ljudje, ki so pripadali posebni verski in politični ideologiji, so se imenovali Saduceji. V današnjem evangelijskem odlomu so Saduceji prišli k Jezusu in so mu poskušali dokazati, kako absurdno je za razumnega človeka, da verjame v vstajanje. Izmislili so si zgodbo sedmih bratov, ki so bili eden za drugim poročeni z isto ženo in so Jezusa vprašali: »Čigava bo torej ta žena ob vstajenju, kajti vseh sedem jo je imelo za ženo?« (Lk 20,33) Jezus je odgovoril, da je nemogoče razumeti življenje po vstajenju v okvirih in z merili sedanjega življenja, ker v prihodnjem življenju ne bo potrebe, da bi se poročali.

Bodimo pozorni na to, da je težava Saducejev v tem, kako stvari izgledajo po vstajenju, medtem ko Jezus odgovarja na vprašanje, zakaj. Vstajenje je zato, ker je Bog Bog živih. Bog nas je ustvaril za življenje in ne za dokončno uničenje. Bog nas ne pihne v življenje kot mehurčke, ki zdaj so in jih ni več. Bog nas obdarja z življenjem tudi takrat, ko se to zemeljsko življenje konča.

Če je kakšna vera, ki jo ljudje danes potrebujejo, je to vera v vstajenje. Zakaj? Ker je to učinkovita protiutež nalezljivi bolezni materializma. Neka zgodba govori o ameriškem turistu, ki je obiskal poljskega rabija z imenom Hofetz Chaim. Ko je videl, da je rabijev dom le preprosta soba, napolnjena z knjigami, miza in klop je vprašal: »Rabbi, kje je vaše pohoštvo?« »Kje pa je vaše?« mu je odvrnil rabbi. »Moje?« je vprašal zbegani turist. »Toda jaz sem samo obiskovalec tukaj. Samo potujem tod mimo.« »Tudi jaz,« mu je odvrnil Hofetz Chaim.

Danes se zahvalimo Bogu za to, da nam je razodel skrivnost vstajanja. Ponovno okrepimo svojo vero v življenje na prihodnjem svetu, saj je to najbolj učinkovito sredstvo za beg pred ukleščenostjo v materializem našega življenja na zemlji. Ali razumemo, kakšno bo življenje po smrti? Gotovo ne. O čemer govorimo, je to, »česar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo.« (1 Kor 2,9)

(vir: www.munachi.com)

prevedel: Bogdan Rus OFM